

Land" har givet, tror jeg snarere at sætte Arbeidsfortjenesten for lavt end for højt, naar jeg siger, at den i Gjemmesnit har været 50 Dre pr. Centner. 50 Dre pr. Centner Noer af 20,000 Tdr. Land vilde imidlertid udgjøre 3 Millioner Kr. aarlig, og hvis derfor denne Sukkerindustri kunde lykkes herhjemme, vilde den i alt Fald for Arbejderne her i Landet være en ligesrem Gevinst af 3 Millioner Kr. aarlig. Altsaa, hvis denne Industri virkelig kunde lykkes, vilde Agerbruget og Arbejderne tjene hver for sig 3 Millioner Kr. Sukkerforbruget herhjemme er omtrent 48 Millioner Pund aarlig, og ansætter man hvert Pund til $\frac{1}{4}$ Kr., bliver det altsaa 12 Millioner Kr., og af disse 12 Millioner vil efter den Beregning, jeg har gjort, og saaledes som jeg har nævnt, 3 Millioner være en Binding for Agerbruget og 3 Millioner en Binding for Arbejderne, medens andre 3 Millioner, nemlig 50 Dre pr. Centner Noer, vilde være Fabrikens Gevinst. Nu tør jeg ikke sige, at det er en Binding for Landet, at Fabrikkerne vinde 3 Millioner, thi Fabrikernes Giere have jo sat deres Penge i Driften, og kunde maaste have sat dem i en anden Virksomhed, der vilde være ligesaa fordelagtig, skjøndt jeg ikke tror det. Jeg lader derfor denne Gevinst ude af Betragtning, og kommer saa endelig til de 3 Millioner, vi endnu savne, nemlig de 3 Millioner, som jeg antager, at det efterfølgende Sæbssifte vil tabe ved Roesdyrkingen. Selv om vi nu imidlertid blive staaende ved de førstnævnte 6 Millioner Kr. aarlig, saa vilde det dog være en saa finul Gevinst for Landet, at jeg overfor den Kjendsgjerning, at Sagen ikke er tilstrækkelig oplyst, tror, at Afskillige vilde have Betænkelse ved at negte deres Hjælp til, at en saadan Gevinst kunde komme frem, og det, som Mindretallet har antydet, men ikke foreslaaet, er derfor at hjælpe Fabrikkerne med en Østergivelse af $1\frac{1}{2}$ Mars Sukkerafgift. En Moderation i Afgiften i det første Aar af 50 pCt., i det 2det 40 pCt., i det 3die 30 pCt., i det 4de 20 pCt. og i det 5te 10 pCt. vilde nemlig i Alt udgjøre halvandet Mars Afgift, og naar Moderationen saaledes var aftagende, synes der ikke at være saa stor Frygt for, at der efter Tidsfristens Udslob skulde fremkomme nye Andragender om at begynde forfra paa samme Maade med Moderationen. Men iøvrigt kunde det maaste ogsaa vise sig tilstrækkeligt, kun i færre Aar at gaa den antydede Vej, thi det kunde jo være, at Fabrikkerne efter et Par Mars Forløb vare saa vel inde paa Sagen, at der ikke behøvedes yderligere Østergivelse i Afgiften. Jeg skal imidlertid ikke komme yderligere ind paa dette Spørgsmaal, da det ikke særlig foreligger, men hvad jeg vil fremhæve, er, at Mindretallet har fundet saa mange Punkter i denne Sag uoplyste og uopklarede, og i det Hele ikke har været i Etand til ved de Midler, der stode til Raadighed,

at bringe den fuldstændige Klarhed tilveie, som man finder, at et saadant Spørgsmaal fordrer, saa at vi have troet at burde gjøre den Genstilling til Regeringen at lade dygtige Landøkonomer gjøre sig bekendte med Forholdene saa vel her i Landet som i Udlandet, for at vi, naar der forelaa en sagtyndig Beretning, kunde have denne til Støtte for vor endelige Dom. Det forekommer mig, at det er Noget, dette Thing altid særlig lægger Vægt paa, at der forud for dets Afgjørelser foreligger en saadan sagtyndig Dom, og det maa jo da ogsaa indrømmes, at man hidtil i denne Sag temmelig stærkt har holdt sig til saadanne ubestemte Talemaader som, at denne Industri var god eller daarlige, at Klimaet passede eller ikke passede for Dyrkingen af Sukkerroer o. s. v. o. s. v. Jeg skal i Forbigaaende bemærke, at det dog virkelig laaber, som om Klimaet passer, thi det Udbytte, vore Noer have givet, har ingenlunde staaet i Misforhold til Udbyttet i Lybkiand og andre Steder, ja der er endogsaa ved Fabrikken Lolland dyrket Noer, som i Sukkerholdighed have naaet den samme Kvotient som Sukkerroret i Bestindien.

Jeg har endnu kun en lille Bemærkning at gjøre med Hensyn til de to bestaaende Fabrikker. Der er jeg i Diebliffet saa heldig stillet ligeoverfor den ærede Ordfører, at det, som han ansøgte mod at støtte disse to Fabrikker, slet ikke imødegik det, som Mindretallet støtter sin Anskuelse paa. Han omtalte det Argument, at det var ønskeligt, om Experimentet førtes til Ende. Mindretallet har ikke i Betænkningen berørt dette Punkt, saa jeg veed ikke, hvorfra Ordføreren har faaet det Argument; men det gjør jo heller ikke saa væsentligt til Sagen. Det, som Mindretallet støttede sin Mening paa, er, at hvis disse to Fabrikker gaa under, have vi den Ero, at der vil hengaa mange Aar, forinden Noget igjen drifter sig til at begynde paa det Experiment. Naar vi nu tro, der er Mulighed for, at denne Industri kan faae den Betydning her i Landet, jeg har omtalt, vilde vi naturligvis se med Sorg paa, at der skete Noget, som skjød denne Mulighed ud i en fjern Fremtid. Det er derfor, jeg lægger Vægt paa, at disse Fabrikker kunde støttes, saaledes at de holdtes oppe, i alt Fald indtil vi komme til Klarhed over dette Spørgsmaal. Det er i det Mindste min Mening, Andre kunde jo mulig have en noget forskjellig Anskuelse. Jeg tør allerede betragte det, som om disse Fabrikker have — for at bruge en Signelse — gravet efter en formodet Skat, efter en skjult Gulbgrube her i Landet; de have ikke fundet den endnu, men naar nu vi have den Ero, at denne Skat mulig kan findes, er det dog forklarligt, at vi vilde finde det beklageligt, om de i det Øjeblik, de maaste ere nær ved at finde den, skulde sige: Vi have offret nok, vi vilde ikke gjøre Mere. Vi vilde finde det mere rimeligt, om vi, naar vi erkjende Muligheden af, at